

REYHAN KARAARSLAN

Karanlıkta Bir Çatlak

roman

BİLGİ YAYINEVİ

1

Her şey şu elimdeki yüzünden aslında konuşamıyor değilim sadece ağzım öldü geride kalanlar da can çekişiyor listemde ne çok şey var birbirlerine karışmışlar nasıl da hayranım köpek uykusuna yapışkan gülüşü bozulmuş nefesi sevmiyorum nerede bir kedi gölgesi görsem sığışıyorum koynuna duvardaki serinliğe yaslanıyorum fısıkye temasına dalıyorum yoruldum kertenkelelerin telaşını izlemekten salyangozların izlerini takip etmekten rüzgârın ıslığı kirpilerin tıkırtısı duran saatin sessizliği bir öpüşün güzelliği söyle daha devam edeyim mi elime konan uğurböceğini dönme dolabın ışıklarını gözlerini gözlerime diken karganın bakışını parmağımdaki mürekkep lekesini portakallı keki ıslak kirpiği.

Yavaş içmeliyim belki de kertenkelelerin telaşı bulaştı ondan acelem kalan süre geçen süreden az bunu en iyi sen biliyorsun anlattıkların boşuna diyemiyorsun diğerleri gibi değilsin parçalayarak almak istiyorsun her bir parçamı özenle mi koruyacaksın bana bu kadar değer verme kaldıramıyorum eskiden sevdiklerimi sevmiyorum yağmurun sesini yanan odunun çıtırdamasını dilimin ucundaki kaşıntıyı karıncaların sesi nasıl duyulur diye sorma bak az önce bir tanesi geçti milyonlarca cırcırböceği aynı anda konuşuyor sönmüş ışıksız senin bile sesin var duyuyorum deldiğin gökyüzünden başıma düşüyorlar aldıklarının yerine onları veriyorsun göğsümün soluysa dümdüz.

Boğazımda ölen canlıların kılıç gibi sivri küllü tadı her yudumda kemik tozlarını bitki köklerini böcek kabuklarını içime doluruyorum milyarlarca yıl öncesinin kalıntıları bende içimde taşımak zor geldiğinde kusuyorum bir bulut önüne geçti şimdi onun gölgesindesin aydınlığın azalıyor ışığın olmayınca soğuk üşütüyor sanki biri yanaklarımı dişliyor parçalarımın koparılmasına alıştım gerçi sadece biraz göğsüm acıyor.

...

Bir kurt uluyordu. Oturduğu sandalyede kendini dikleştirdi sesin geldiği tarafa, karşısındaki karaltıya baktı. Koyu öbeğin hareket etmesini, açılıp kapanmasını bekledi. İçki yüzünden bakışlarını belli bir noktaya odaklayamıyordu; karaltı sağa sola, yukarıya aşağıya kayıyordu. Kurt yeniden uludu. Bu defa daha güçlü daha uzun. Korktu. Onu görme çabasından vazgeçti. Göz göze geldiğinde kaçacağı bir hayvanı görmek için uğraşmak anlamsızdı. Bu durumda ne yapılması gerektiğini biliyordu. Ağırlaşan bedenini hızla kaldırmaya çalıştı. Kontrolsüzce sandalyeden söküldü. Bacakları gövdesini taşıyamıyordu, yalpalamaya başladı. Dengesini bulmak için ayağını yana attı, artık durabiliyordu. Ancak yürüyebilmesi için ileriye bir adım atması gerekiyordu yoksa olduğu yerde kalacaktı. Dikkatini topladı. Bacağını öne sürükledi. Ağırlığı sürüklediği bacağındaydı, kırılacak bir dal gibi esneyip tittediğini hissediyordu. Durdu. Uçurumun kenarındaymışçasına korkarak bastığı yere baktı. Hedefi, yani evin kapısı, tam karşısındaydı. Son bir gayretle kapıya gittiğinde kuru yaprakların çıtırtılarla ezildiğini duydu, geriye dönüp bakmaya korktu. Kontrol edemediği adımlarını hızlandırmak isterken boşalttığı şişeler ayaklarına dolandı, ayakları dolandı. Gürültüyle kapının önüne düştü.

...

Soğuk yanaklarımdan her tarafıma yayılıyor başladığı yer bir süre sonra hissizleşirken nüfuz ettiği alanlar önce üşütüyor sonra aynı hissizlikle kaplanıyor sonsuz bir tekrarın içindeyim acılı bir sızlamayla çevriliyim kalın bir buz kütesinin üzerindeyim yüzüm kütleyle yapışmış bana ait değil hareket etmemeliyim onunla birleştiğimi hissediyorum en ufak bir zorlamayla derim yüzülecek gözlerimi açamıyorum minik pırıltıların olduğu bir karanlıktayım yıldızlara benziyorlar düşüncelerimi toparlayamıyorum neredeyim ne oldu kafamın içinde ince tiz bir ses peki gözlerimi neden açamıyorum bütün ağırlığım üzerinde bulunduğum bu soğuk sert yüzeydeyken onun tüm baskısı da benim üzerimde birbirimize karşı güç uyguluyoruz itiyoruz çekiyoruz itiyoruz çekiyoruz yüzümle bütünleşen zemin bedenimle de bütünleşmek istiyor peltensi bir formun içine yavaşça gömülüp kaynaşmaya çalışıyor geçiş göğsümde başlıyor baskısı eşit dağılmayan bir basınç memelerimde sağ tarafım eziliyor soldaysa bir ürperti sökülenden geriye kalan boşluk tekinsiz bir korku gibi saplı ara ara tiksinererek dokunuyorum oraya elim kayıp gidiyor aşağıya bazen de yukarıya çıkıyor hiçbir engele takılmadan hareket edemiyorum belki de yüzümdeki bütünleşme vücudumda da gerçekleşti ve ben bunu fark etmiyorum.

Minik buz kristalleri bulabildikleri saç tellerime tutunmuşlar saçlarım tek tük saçlarım uzunlu kısıklı saçlarım seyrek geniş boşluklu sol memem gibi onları da kökünden kesmeliyim fizizlenmeyecekler belki de köklerini sökmeliyim ağırlıkları yok artık tartılamayacak bir hafiflikteler bulundukları yerde kafamdaki boşluklar bir zamanlar onların orada olduğunu hatırlatıyor yokluklarından geriye kalan yine aynı tiksindirici his uyuşan kafam taşıyamayacağım kadar ağır bu yüzden kıvıldaşamıyorum omuzlarımdan üzerinde koca bir kartopu erimemeli erimemeli olduğum yerde kalmalıyım beklemeliyim neyi beklediğimi bilmesem de burada böylece durmalıyım bir şeyler olacak hissediy-

yorum kafamdan mememden kolumdan bacağımdan bağımsız öylece durabilmenin rahatlığını yaşamalıyım hacmimi kaybettim iyi de artık neden ibaretim bir alanı doldurmuyorsam bir sesim belki de bir hisim sesler duyuyorum derinden uğultulu fokurdayarak kaynayan bir canlılığın izleri aşağıda yerin yedi kat altında aynı ritimle gidip gelen pıtırtilar evet evet bunlar muhtemelen karıncalar belli belirsiz ince bir şırıltı duruyor devam ediyor duruyor yine devam ediyor suyun sesi uğultuyla birleşiyor bildiğim bir ezgiye dönüşüyor kaybettiğimi düşündüğüm ağırlığım geri geliyor öylece durduğum bu yerde kendimi müziğe bırakıyorum uyumak istiyorum.